

ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΗΛΕΙΑΣ
ΤΑΚΤΙΚΗ ΔΙΑΔΙΚΑΙΑ

ΑΡΙΘΜΟΣ ΑΠΟΦΑΣΗΣ

247 /2016

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΗΛΕΙΑΣ

Αποτελούμενο από τη δικαστή Βασιλική Μουργκόγια, Πρωτοδίκη, η οποία ορίστηκε από την Πρόεδρο του Πρωτοδικείου Ηλείας και από τη Γραμματέα Μαρία Σπυροπούλου.

Συνεδρίασε δημόσια, στο ακροατήριό του, την 26η-10-2016, για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

Της ενάγουσας: Αστικής μη κερδοσκοπικής εταιρείας με την επωνυμία «GEA – GRAMMO, ΕΡΑΤΩ, ΑΠΟΛΛΩΝ, ενιαίος οργανισμός συλλογικής διαχείρισης και είσπραξης του συγγενικού δικαιώματος των παραγωγών υλικών φορέων ήχου και των ερμηνευτών – εκτελεστών καλλιτεχνών», με το διακριτικό τίτλο «GEA- GRAMMO, ΕΡΑΤΩ, ΑΠΟΛΛΩΝ», που εδρεύει στο Δήμο Φιλοθέης Αττικής, Λ. Μεσογείων, αριθμός 231 και εκπροσωπείται νόμιμα, η οποία παραστάθηκε διά του πληρεξουσίου δικηγόρου της, Εμμανουήλ Γεωργακάκη, δικηγόρου Αθηνών.

Της εναγομένης: Ομόρρυθμης εταιρίας με την επωνυμία
στην εκμετάλλευση της οποίας ανήκει το καφέ-μπαρ, με
το διακριτικό τίτλο που βρίσκεται στον επί της

που εκπροσωπείται νόμιμα, η οποία δεν εμφανίστηκε στο ακροατήριο ούτε εκπροσωπήθηκε από πληρεξούσιο δικηγόρο.

Η ενάγουσα ζητά να γίνει δεκτή η από 30-12-2014 αγωγή της, που κατατέθηκε στο Δικαστήριο, με αριθμό ΜΤ1/15, προσδιορίστηκε αρχικά για τη δικάσιμο της 27ης -5-2016 και μετά από αναβολές, για τη σημερινή δικάσιμο και γράφτηκε στο οικείο πινάκιο.

Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης, ο πληρεξούσιος δικηγόρος της ενάγουσας αναφέρθηκε στην αγωγή της και ζήτησε να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται στην αγωγή και στις προτάσεις της.

**ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ**

Από τη με αριθμό 10.741/5-1-2015 έκθεση επίδοσης της δικαστικής επιμελήτριας του Πρωτοδικείου Ηλείας, Χριστίνας Ευαγγέλου, που επικαλείται και προσκομίζει η ενάγουσα, προκύπτει ότι ακριβές επικυρωμένο αντίγραφο της κρινόμενης αγωγής, με πράξη ορισμού δικασίμου και κλήση προς συζήτηση, για τη δικάσιμο που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας, επιδόθηκε νόμιμα και εμπρόθεσμα στην εναγομένη (άρθρα 122§1, 123§1 και 126 §1 περ. δ του ΚΠολΔ). Σύμφωνα δε, με τη διάταξη του άρθρου 226 παρ. 4 εδ. γ' και δ' ΚΠολΔ δεν χρειαζόταν κλήτευση της απολιπομένης εναγομένης για την παρούσα δικάσιμο, στην οποία η υπόθεση μεταφέρθηκε, κατόπιν διαδοχικών αναβολών, από το πινάκιο της ως άνω αρχικής δικασίμου, καθώς κατά την έννοια της διατάξεως αυτής, η αναβολή εκ του πινακίου ισχύει ως κλήτευση παντός διαδίκου για τη νέα μετ' αναβολή δικάσιμο, χωρίς να χρειάζεται επανάληψη της κλήτευσης του απολιπομένου διαδίκου κατά τη δικάσιμο, στην οποία δόθηκε η αναβολή, υπό την προϋπόθεση ότι αυτός έχει κλητευθεί νομίμως, για να παρασταθεί στην αρχική δικάσιμο είτε, σε περίπτωση που δεν είχε κλητευθεί νομίμως, είχε παρασταθεί προσηκόντως κατά την αρχική δικάσιμο, χωρίς να προβάλλει την έλλειψη ή την ελαττωματικότητα της κλήτευσής του (ΑΠ 1432/2015, Τ.Ν.Π. ΝΟΜΟΣ). Η εναγομένη, ωστόσο, η οποία είχε παρασταθεί διά πληρεξουσίου δικηγόρου κατά τις προηγούμενες δικασίμους που δόθηκαν οι αναβολές, δεν εμφανίστηκε, ούτε εκπροσωπήθηκε από πληρεξούσιο δικηγόρο, κατά την εκφώνηση της υπόθεσης, με τη σειρά που ήταν γραμμένη από το οικείο πινάκιο και κατά τη συζήτησή της, στην αναφερόμενη στην αρχή της παρούσας μετ' αναβολής ορισθείσα δικάσιμο και πρέπει να δικαστεί ερήμην, κατ' άρθρο 271§2 εδ. β' ΚΠολΔ, ως ίσχυε κατά το χρόνο άσκησης της αγωγής.

2^ο φύλλο της υπ' αριθμόν. 247/2016 αποφάσεως του Μονομελούς Πρωτοδικείου Ηλείας
(τακτική διαδικασία)

Με τις διατάξεις του όγδοου κεφαλαίου, που περιλαμβάνει τα άρθρα 46 έως 53 του ν. 2121/1993 «Πνευματική ιδιοκτησία, συγγενικά δικαιώματα και πολιτιστικά θέματα», καθιερώθηκε η προστασία των συγγενικών προς την πνευματική ιδιοκτησία δικαιωμάτων, δηλαδή των δικαιωμάτων σε εργασίες («εισφορές» κατά την ορολογία του νόμου), που σχετίζονται με την πνευματική ιδιοκτησία ή έχουν κάποιες ομοιότητες με αυτή, δεν μπορούν βεβαίως να αναχθούν σε αυτοτελή πνευματικά έργα, διότι δεν εμφανίζουν τα κρίσιμα στοιχεία της πνευματικής δημιουργίας, συμβάλλουν όμως, και μάλιστα πολλές φορές καθοριστικά, στη δημόσια εκτέλεση, στην αναπαραγωγή και γενικά στη διάδοση των έργων αυτών. Ο καθορισμός των δικαιούχων των συγγενικών δικαιωμάτων, προκύπτει από τους κανόνες που αναγνωρίζουν τα σχετικά δικαιώματα. Έτσι, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 46 § 1, 47 § 1 και 48 § 1 του ίδιου νόμου, εισφορές παρέχουν κυρίως οι καλλιτέχνες, που ερμηνεύουν ή εκτελούν τα έργα και οι παραγωγοί υλικών φορέων ήχου και εικόνας. Οι εισφορές των προσώπων αυτών, χρήζουν προστασίας, ώστε να μη γίνονται αντικείμενο οικειοποίησης και εκμετάλλευσης από τρίτους, η δε προστασία αυτή θεμελιώνεται στη διάταξη του άρθρου 49 του ως άνω νόμου (ΕφΘεσ 259/2010, ΕφΘεσ 2178/2008 Τ.Ν.Π. Νόμος). Με το εν λόγω άρθρο, καθιερώνεται ανεκχώρητο ενοχικό δικαίωμα εύλογης και ενιαίας αμοιβής, υπέρ των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών, των οποίων η ερμηνεία ή η εκτέλεση έχει εγγραφεί στον υλικό φορέα, καθώς και των παραγωγών των υλικών αυτών φορέων (φωνογραφημάτων), με την επιφύλαξη της υποχρεωτικής ανάθεσης της είσπραξης και διαχείρισης του δικαιώματος αυτού, στους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης και μετά την τροποποίηση του άρθρου 49 του ν. 2121/1993 με το άρθρο 46 §1 του ν. 3905/2010 (ΦΕΚ Α 219/23-12-2010), με την οποία προστέθηκαν στο εν λόγω άρθρο οι §§ 6 και 7, οι οποίες προβλέπουν τη δημιουργία ενός ενιαίου οργανισμού συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων, που θα εκπροσωπεί όλους τους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης, κατά αποκλειστικότητα στον ενιαίο οργανισμό συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων. Ρητά δε, ορίζεται, ότι ο εν λόγω ενιαίος οργανισμός, υπό τον όρο της έγκρισής του από το αρμόδιο Υπουργείο, σύμφωνα με το άρθρο 54 του ν. 2121/1993, είναι ο μόνος αρμόδιος, και δη κατ' αποκλειστικότητα, να διαπραγματεύεται και να συμφωνεί το ύψος της αμοιβής με τους χρήστες και να διεκδικεί δικαστικά ή εξωδίκως την καταβολή αυτής και να εισπράττει αυτήν. Συγκεκριμένα, στη διάταξη του άρθρου 49 του ν. 2121/1993, όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 81 του ν.

3057/2002 (ΦΕΚ Α 239/10-10-2002) και τροποποιήθηκε εκ νέου με το άρθρο 46 του Ν. 3905/2010 [ΦΕΚ Α 219/23-12-2010] και υπό τον τίτλο «Δικαίωμα εύλογης αμοιβής» ορίζονται τα εξής: «§ 1. Όταν υλικός φορέας ήχου (ή εικόνας ή ήχου και εικόνας) που έχει νόμιμα εγγραφεί, χρησιμοποιείται για ραδιοτηλεοπτική μετάδοση με οποιονδήποτε τρόπο, όπως ηλεκτρομαγνητικά κύματα, δορυφόροι, καλώδια, ή για παρουσίαση στο κοινό, ο χρήστης οφείλει εύλογη και ενιαία αμοιβή στους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες, των οποίων η ερμηνεία ή η εκτέλεση έχει εγγραφεί στον υλικό φορέα, και στους παραγωγούς των υλικών αυτών φορέων. Η αμοιβή αυτή καταβάλλεται υποχρεωτικά σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης των σχετικών δικαιωμάτων... § 2. Το δικαίωμα εύλογης αμοιβής των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών που προβλέπεται από την πρώτη παράγραφο του παρόντος άρθρου, είναι ανεκχώρητο, με την επιφύλαξη της υποχρεωτικής ανάθεσης της είσπραξης και διαχείρισης στους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης που λειτουργούν σύμφωνα με τα άρθρα 54 έως 58 του παρόντος νόμου. § 3. Οι εισπραττόμενες αμοιβές, κατανέμονται εξ ημισείας, μεταξύ ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών και παραγωγών των υλικών φορέων. Η κατανομή των εισπραττόμενων αμοιβών μεταξύ των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών και μεταξύ των παραγωγών, γίνεται κατά τις μεταξύ τους συμφωνίες, που περιέχονται στον κανονισμό του κάθε οργανισμού συλλογικής διαχείρισης. § 6. Οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης των συγγενικών δικαιωμάτων που λειτουργούν με έγκριση του Υπουργού Πολιτισμού και Τουρισμού μπορούν να συστήσουν ενιαίο οργανισμό συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων με σκοπό την είσπραξη της εύλογης και ενιαίας αμοιβής που προβλέπεται στις παραγράφους 1, 2 και 3 του παρόντος άρθρου. Οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης που λειτουργούν με έγκριση του Υπουργού Πολιτισμού, αναθέτουν κατά αποκλειστικότητα στον ενιαίο οργανισμό συλλογικής διαχείρισης, την εξουσία να διαπραγματεύεται, να συμφωνεί το ύψος της αμοιβής, να προβάλλει τις σχετικές αξιώσεις για την καταβολή, να προβαίνει σε κάθε δικαστική ή εξώδικη ενέργεια και να εισπράττει τη σχετική αμοιβή από τους χρήστες. Ο ενιαίος οργανισμός συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων, κατά τη διάρκεια της λειτουργίας του, είναι ο μόνος αρμόδιος να διαπραγματεύεται, να συμφωνεί το ύψος της αμοιβής, να προβάλλει τις σχετικές αξιώσεις για την καταβολή, να προβαίνει σε κάθε δικαστική ή εξώδικη ενέργεια και να εισπράττει τη σχετική αμοιβή από τους χρήστες. Σε περίπτωση διαφωνίας μεταξύ των χρηστών και του ενιαίου οργανισμού συλλογικής διαχείρισης, το ύψος της εύλογης αμοιβής και οι όροι πληρωμής καθορίζονται από το Μονομελές Πρωτοδικείο

3^ο φύλλο της υπ' αριθμόν. 247/2016 αποφάσεως του Μονομελούς Πρωτοδικείου Ηλείας
(τακτική διαδικασία)

κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων. Οριστικά περί της αμοιβής, αποφαινεται το αρμόδιο δικαστήριο, ύστερα από αίτηση του ενιαίου εισπρακτικού οργανισμού συλλογικής διαχείρισης. Για τη χορήγηση της έγκρισης λειτουργίας, στον ενιαίο οργανισμό συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων, καθώς και για κάθε άλλο θέμα που αφορά τη συλλογική διαχείριση, εφαρμόζονται οι διατάξεις των άρθρων 54 έως 58 του ν. 2121/1993. §7. Εκκρεμείς δίκες κατά την ίδρυση του ενιαίου οργανισμού συλλογικής διαχείρισης συνεχίζονται από τους αρχικούς διαδίκους έως την αμετάκλητη περάτωσή τους. Από τις ανωτέρω διατάξεις, του άρθρου 49 του ν. 2121/1993, μετά την τροποποίησή του με το άρθρο 46 του ν. 3905/2010, προκύπτει ότι η αμοιβή που καθιερώνεται με το ανωτέρω άρθρο, είναι ενιαία, υπό την έννοια ότι προσδιορίζεται στο συνολικό ποσό αυτής για όλες τις κατηγορίες δικαιούχων, με την ίδια απόφαση και πληρώνεται μια φορά από το χρήστη, κατανεμομένη μεταξύ των δικαιούχων και δη μεταξύ αφενός των μουσικών και ερμηνευτών – εκτελεστών και αφετέρου των παραγωγών. Το δικαίωμα της εύλογης αμοιβής των προαναφερομένων, είναι ανεκχώρητο και η είσπραξή της υποχρεωτικά εκ του νόμου ανατίθεται στους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης των δικαιωμάτων αυτών, οι οποίοι πλέον – ήτοι μετά την τροποποίηση του άρθρου 49 του ν. 2121/1993, με το άρθρο 46 του ν. 3905/2010 – και εφόσον λειτουργούν με έγκριση του Υπουργού Πολιτισμού και Τουρισμού, μπορούν να συστήσουν ενιαίο οργανισμό συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων, με σκοπό την είσπραξη της προβλεπόμενης στην § 1 του άρθρου 49 του ν. 2121/1993 εύλογης και ενιαίας αμοιβής και μάλιστα να αναθέτουν, κατά αποκλειστικότητα στον ενιαίο οργανισμό συλλογικής διαχείρισης, την εξουσία να διαπραγματεύεται, να συμφωνεί το ύψος της αμοιβής, να προβάλλει τις σχετικές αξιώσεις για την καταβολή, να προβαίνει σε κάθε δικαστική ή εξώδικη ενέργεια και να εισπράττει τη σχετική αμοιβή από τους χρήστες. Έτσι, ο ενιαίος οργανισμός συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων, που λειτουργεί κατά τους όρους των άρθρων 54 έως 58 του ν. 2121/1993, είναι ο μόνος αρμόδιος να διαπραγματεύεται, να συμφωνεί το ύψος της αμοιβής, να προβάλλει τις σχετικές αξιώσεις για την καταβολή, να προβαίνει σε κάθε δικαστική ή εξώδικη ενέργεια και να εισπράττει τη σχετική αμοιβή από τους χρήστες. Για την επίτευξη του σκοπού αυτού, μάλιστα, καταρτίζει κατάλογο με τις αμοιβές που απαιτεί από τους χρήστες (αμοιβολόγιο), ο οποίος γνωστοποιείται στο κοινό με δημοσίευσή του στον ημερήσιο τύπο (άρθρο 56§ 3 ν. 2121/1993). Ο υπολογισμός δε της απαιτούμενης αμοιβής, κατά τις συνδυασμένες διατάξεις των άρθρων

55 § 1β', 58 και 32 § 1 του ν. 2121/1993, γίνεται, κατ' αρχάς, σε ποσοστό επί των ακαθαρίστων εσόδων ή εξόδων ή συνδυασμού των ακαθαρίστων εξόδων και εσόδων, που πραγματοποιούνται από την επαγγελματική δραστηριότητα αυτού που εκμεταλλεύεται το έργο και προέρχονται από την εκμετάλλευσή του. Εάν όμως, η βάση υπολογισμού της ποσοστιαίας αμοιβής είναι πρακτικά αδύνατο να προσδιορισθεί ή ελλείπουν τα μέσα ελέγχου για την εφαρμογή της ή τα έξοδα που απαιτούνται για τον υπολογισμό και τον έλεγχο είναι δυσανάλογα με την αμοιβή που πρόκειται να εισπραχθεί, αυτή μπορεί να υπολογισθεί σε ορισμένο, κατ' αποκοπή ποσόν. Σε περίπτωση διαφωνίας μεταξύ των χρηστών και του ενιαίου οργανισμού συλλογικής διαχείρισης, το ύψος της εύλογης αμοιβής και οι όροι πληρωμής καθορίζονται από το μονομελές πρωτοδικείο κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων. Οριστικά, περί της αμοιβής αποφαινεται το αρμόδιο δικαστήριο, ύστερα από αίτηση του ενιαίου εισπρακτικού οργανισμού συλλογικής διαχείρισης (βλ. ΕφΘεσ 843/2010 Τ.Ν.Π. ΝΟΜΟΣ, ΕφΠειρ 701/2003 ΠειρΝομ 2003.423 που αφορούν οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης). Από την ανάγνωση των παραπάνω διατάξεων, προκύπτει ότι ο νόμος, ενώ προβλέπει την υποχρέωση καταβολής εύλογης αμοιβής στους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες και στους παραγωγούς των υλικών φορέων, δεν προχωρεί και στον καθορισμό του ύψους της αμοιβής αυτής. Προβλέπει, ωστόσο, ότι σε περίπτωση διαφωνίας ανάμεσα στον ενιαίο οργανισμό συλλογικής διαχείρισης και στους χρήστες, για τον προσωρινό καθορισμό της εύλογης αυτής αμοιβής, αρμόδιο είναι το μονομελές πρωτοδικείο, κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων. Περαιτέρω, σύμφωνα με τη διάταξη άρθρου 49 § 6 εδ. στ' του ν. 2121/1993, όπως ισχύει μετά την τροποποίηση του άρθρου 46 § 1 του ν. 3905/2010 «για κάθε άλλο θέμα που αφορά τη συλλογική διαχείριση εφαρμόζονται οι διατάξεις των άρθρων 54 έως 58 του ν. 2121/1993» και ως εκ τούτου ισχύουν και για τον δημιουργηθέντα ενιαίο οργανισμό διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων τα οριζόμενα στα άρθρα 54 έως 57 ν. 2121/1993, τεκμήρια νομιμοποίησης και αντιπροσώπευσης, τα οποία κατά το άρθρο 58 του ίδιου νόμου, εφαρμόζονται αναλόγως στη διαχείριση και προστασία των συγγενικών δικαιωμάτων (γενικότερα για το ζήτημα βλ. σχετικά: Γεωργίου Κουμάντου, «Πνευματική Ιδιοκτησία», 8η έκδοση 2002, σελ. 359- 378 και 380 επ., Μιχαήλ-Θεοδώρου Μαρίνου, «Πνευματική Ιδιοκτησία», 2000, σελ. 251-272, 299-317, Κωνσταντίας Κυπρούλη, «Το συγγενικό δικαίωμα των ερμηνευτών εκτελεστών καλλιτεχνών», 2000, σελ. 109-149, Διονυσίας Καλλινίκου, «Τα θεμελιώδη θέματα του ν. 2121/1993 για την πνευματική ιδιοκτησία και τα συγγενικά δικαιώματα», 1994, σελ.

158 επ., 164). Ο νομοθέτης, έχοντας υπόψη του τις κατά το προγενέστερο δίκαιο δυσκολίες των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης να προστατεύουν δικαστικά ή εξώδικα τα δικαιώματα των δικαιούχων δημιουργών κ.λπ. (ΕφΘεσ 843/2010, ΜΠρΘεσ 25197/2008 Τ.Ν.Π. ΝΟΜΟΣ, βλ. Γ. Κουμάντο, όπ.π., σελ. 368 σημ. 752, όπου παρατίθεται νομολογία με βάση το προγενέστερο δίκαιο) «διευκόλυνε» τους οργανισμούς αυτούς, για να επιτελέσουν τους σκοπούς τους, με δικονομικά προνόμια, τα οποία απολαμβάνει πλέον και ο ενιαίος οργανισμός συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων. Έτσι, από τη διάταξη της § 2 του άρθρου 55 του ν. 2121/1993, όπως το άρθρο αυτό τροποποιήθηκε με το άρθρο 46 ν. 3905/2010 (ΦΕΚ Α' 219/23-12-2010), προκύπτει ότι ο ενιαίος οργανισμός συλλογικής διαχείρισης που λειτουργεί με έγκριση του Υπουργού Πολιτισμού και Τουρισμού, τεκμαίρεται ότι έχει την αποκλειστική αρμοδιότητα διαχείρισης όλων των έργων ή όλων των πνευματικών δημιουργών, για τα οποία δηλώνουν εγγράφως ότι έχουν μεταβιβασθεί σ' αυτόν οι σχετικές εξουσίες και επίσης τεκμαίρεται, ότι εκπροσωπεί όλους ανεξαιρέτως τους δικαιούχους, ημεδαπούς και αλλοδαπούς, και όλα ανεξαιρέτως τα έργα τους. Ο ενιαίος οργανισμός συλλογικής διαχείρισης μπορεί να ενεργεί πάντα, δικαστικώς ή εξωδίκως, στο δικό του όνομα. Αρκεί δε η δειγματοληπτική αναφορά των έργων που έγιναν αντικείμενο εκμετάλλευσης, χωρίς την απαιτούμενη άδεια και δεν απαιτείται η πλήρης απαρίθμηση των έργων αυτών. Κατά συνέπεια, πρέπει να γίνει δεκτό ότι το εισαγόμενο από τη διάταξη αυτή μαχητό τεκμήριο λειτουργεί όχι μόνο αποδεικτικά, αλλά και νομιμοποιητικά (ΕφΘεσ 843/2010 Τ.Ν.Π. ΝΟΜΟΣ, Εφαθ 6252/2004 ΔΕΕ 2005.425-ΜΠρΚοζ 284/2011 και σημείωμα Κων. Κυπρούλη ΔΙΜΕΕ 2011.376, ΜΠρΘεσ 25197/2008 Τ.Ν.Π. ΝΟΜΟΣ). Το εισαγόμενο από τη διάταξη αυτή τεκμήριο είναι μαχητό, αφού σύμφωνα με τη διάταξη της § 4 του άρθρου 55 του ν. 2121/1993 «Αν αμφισβητηθεί από το δικαιούχο ότι ορισμένο έργο, που περιεχόταν στη δήλωση της § 2 του παρόντος άρθρου και στη σύμβαση που καταρτίστηκε με το χρήστη με βάση τη δήλωση αυτή, ανήκε στην αρμοδιότητα του οργανισμού, ο οργανισμός οφείλει να συντρέξει με κάθε τρόπο τον αντισυμβαλλόμενο του χρήστη και ιδίως να παρέμβει στη σχετική δίκη». Περαιτέρω, είναι δυνατόν, ο ενιαίος οργανισμός συλλογικής διαχείρισης, να διαχειρίζεται συγγενικά δικαιώματα, με σκοπό την είσπραξη της εκ του άρθρου 49 § 1 του ν. 2121/1993 εύλογης και ενιαίας αμοιβής, όχι μόνο Ελλήνων φορέων, αλλά και αλλοδαπών. Για το σκοπό αυτό, οι ημεδαποί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης δικαιούνται, σύμφωνα με το άρθρο

θρο 72 § 3 του ν. 2121/1993, να συνάπτουν συμβάσεις αμοιβαιότητας με τους αντίστοιχους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης της αλλοδαπής. Με τις συμβάσεις αυτές, οι αλλοδαποί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης, παρέχουν πληρεξουσιότητα ή μεταβιβάζουν στους ημεδαπούς οργανισμούς τα δικαιώματα που έχουν οι πρώτοι προς το σκοπό της διαχείρισής τους στην Ελλάδα (βλ. Μ.Θ. Μαρίνο «Πνευματική ιδιοκτησία» σελ. 302-303) και οι τελευταίοι αναθέτουν, κατά αποκλειστικότητα στον ενιαίο οργανισμό συλλογικής διαχείρισης, την εξουσία να διαπραγματεύεται, να συμφωνεί το ύψος της αμοιβής, να προβάλλει τις σχετικές αξιώσεις για την καταβολή, να προβαίνει σε κάθε δικαστική ή εξώδικη ενέργεια και να εισπράττει από τους χρήστες τη σχετική αμοιβή και για τους αλλοδαπούς δικαιούχους συγγενικών δικαιωμάτων, ήτοι τους αλλοδαπούς εκτελεστές, μουσικούς, ερμηνευτές, τραγουδιστές και παραγωγούς υλικών φορέων ήχου, για τη χρήση του καλλιτεχνικού ρεπερτορίου τους στην ημεδαπή, και με βάση τις διατάξεις της Διεθνούς Σύμβασης της Ρώμης «περί της προστασίας των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών, των παραγωγών φωνογραφημάτων και των οργανισμών ραδιοτηλεόρασης», η οποία κυρώθηκε με το ν. 2054/1992 και αποτελεί, πλέον αναπόσπαστο μέρος του εσωτερικού μας δικαίου. Η Σύμβαση αυτή: α) εξομοιώνει τους αλλοδαπούς με τους ημεδαπούς δικαιούχους συγγενικών δικαιωμάτων, παραχωρώντας στους πρώτους την «εθνική μεταχείριση», ήτοι τη μεταχείριση που το ημεδαπό δίκαιο επιφυλάσσει στους ημεδαπούς δικαιούχους των δικαιωμάτων αυτών (βλ. τα άρθρα 2, 4 και 5 § 1 του Ν. 2054/1992) και β) παρέχει την «εθνική μεταχείριση» ακόμα και σε αλλοδαπούς ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες ή παραγωγούς φωνογραφημάτων, μη προερχόμενους από συμβαλλόμενο με την προαναφερόμενη διεθνή σύμβαση κράτος, εφόσον η πρώτη έκδοση ενός φωνογραφήματος, έλαβε μεν χώρα στο μη συμβαλλόμενο αυτό κράτος, πλην όμως τούτο, εντός το αργότερο τριάντα ημερών από την αρχική έκδοση και δημοσίευσή του, παρουσιάσθηκε στο κοινό και δημοσιεύθηκε και στην Ελλάδα, ως συμβαλλόμενη, όπως προαναφέρθηκε, με την ως άνω διεθνή σύμβαση χώρα (βλ. το άρθρο 5§2 του Ν. 2054/1992), γεγονός που έχει ως συνέπεια όλα σχεδόν τα αλλοδαπής προέλευσης μουσικά έργα να καλύπτονται από την προστασία που παρέχει η Διεθνής Σύμβαση της Ρώμης και συνακόλουθα και το ελληνικό δίκαιο, ακόμα και αν τα έργα αυτά προέρχονται από μη συμβαλλόμενο κράτος, όπως, μεταξύ άλλων, είναι και οι Η.Π.Α., αφού λόγω της ραγδαίας εξέλιξης και τελειότητας των σύγχρονων μέσων επικοινωνίας, τα μουσικά έργα και ιδίως εκείνα που προέρχονται από τις μουσικά αναπτυγμένες χώρες, επιτυγχάνουν, κατά τα διδάγματα της κοινής πείρας, την ταχεία και

5^ο φύλλο της υπ' αριθμόν. 247/2016 αποφάσεως του Μονομελούς Πρωτοδικείου Ηλείας (τακτική διαδικασία)

οπωσδήποτε την πριν από την πάροδο της τριακονθήμερης προθεσμίας δημοσίευση και παρουσίασή τους, ιδιαίτερα στις χώρες της αναπτυσσόμενης μουσικά Ευρώπης, συμπεριλαμβανομένης και της Ελλάδας (ΕφΘεσ 929/2010 ΕΕμπΔ 2010.997-ΜΠρΘεσ 25197/2008 Τ.Ν.Π. Νόμος).

Με την υπό κρίση αγωγή, η ενάγουσα εκθέτει, ότι αποτελεί ενιαίο οργανισμό συλλογικής διαχείρισης, συγγενικών δικαιωμάτων, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 49 §§1, 2 και 3 του Ν. 2121/1993, που συνεστήθη νόμιμα, από τους τρεις ειδικότερα αναφερόμενους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων, που λειτουργούν με έγκριση του Υπουργού Πολιτισμού και Τουρισμού, οι οποίοι είναι οι ακόλουθοι: α) «Οργανισμός Συλλογικής Διαχείρισης και Προστασίας των δικαιωμάτων των παραγωγών υλικών φορέων ήχου ή ήχου και εικόνας», με τον διακριτικό τίτλο «GRAMMO», που αντιπροσωπεύει τους ενδεικτικά αναφερόμενους παραγωγούς υλικών φορέων ήχου, β) «Οργανισμός Συλλογικής διαχείρισης δικαιωμάτων τραγουδιστών – ερμηνευτών ΣΥΝ.ΠΕ», με τον διακριτικό τίτλο «ΕΡΑΤΩ», που αντιπροσωπεύει τους ενδεικτικά αναφερόμενους καλλιτέχνες ερμηνευτές – τραγουδιστές και γ) «Οργανισμός Συλλογικής Διαχείρισης δικαιωμάτων Ελλήνων μουσικών ΣΥΝ.ΠΕ», με τον διακριτικό τίτλο «ΑΠΟΛΛΩΝ», που αντιπροσωπεύει τους ενδεικτικά αναφερόμενους εκτελεστές καλλιτέχνες μουσικούς, με σκοπό την είσπραξη της προβλεπόμενης στις παραγράφους 1, 2 και 3 του άρθρου 49 του ν. 2121/1993 εύλογης και ενιαίας αμοιβής. Ότι οι τρεις ως άνω οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης – μέλη της, της ανέθεσαν κατά αποκλειστικότητα, την εξουσία να διαπραγματεύεται, να συμφωνεί το ύψος της αμοιβής αυτής, να προβάλλει τις σχετικές αξιώσεις για την καταβολή, να προβαίνει σε κάθε δικαστική ή εξώδικη ενέργεια και να εισπράττει τη σχετική αμοιβή από τους χρήστες, ανεξαρτήτως εάν η αξίωση αυτή γεννήθηκε, πριν ή μετά από την ίδρυσή της, αρκεί να μην ήταν επίδικη. Ότι αυτή, ως ενιαίος οργανισμός συλλογικής διαχείρισης, η λειτουργία της οποίας έχει εγκριθεί σύμφωνα με το άρθρο 54 § 4 του ν. 2121/1993, με την ειδικότερα αναφερόμενη απόφαση του Υπουργού Πολιτισμού, τεκμαίρεται ότι εκπροσωπεί όλα ανεξαιρέτως τα έργα, όλων ανεξαιρέτως των δικαιούχων, ημεδαπών και αλλοδαπών, με τους οποίους οι τρεις ως άνω οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης – μέλη της έχουν συνάψει, τις ενδεικτικά αναφερόμενες συμβάσεις αμοιβαιότητας. Ότι αυτή (η ενάγουσα) ενημέρωσε την εναγομένη, στην εκμετάλλευση της οποίας ανήκει καφέ-μπαρ, στον

εμβαδού 120 τ.μ., με το διακριτικό τίτλο

και χρησιμοποιεί υλι-

κούς φορείς ήχου, με μουσικό ρεπερτόριο σε καθημερινή βάση, όλες τις ώρες της καθ' όλης της διάρκειας του έτους λειτουργίας της, για την ψυχαγωγία των πελατών της επιχείρησής της, χρήση η οποία είναι για την εναγομένη, απολύτως απαραίτητη για τη λειτουργία της επιχείρησής της και αποτελεί ένα βασικό παράγοντα προσέλκυσης, διατήρησης και επαύξησης της πελατείας της, πλην όμως η εναγομένη, αρνείται να συμπράξει στον καθορισμό και στην καταβολή της εύλογης αμοιβής των δικαιούχων – μελών της ενάγουσας, η οποία, σύμφωνα με το νομίμως δημοσιευμένο αμοιβολόγιο το οποίο, από κοινού συμφώνησαν και συνέταξαν οι τρεις ως άνω οργανισμοί – μέλη της και γνωστοποίησαν στο κοινό μέσω της δημοσίευσής του σε τρεις αθηναϊκές εφημερίδες, ανέρχεται, για όλες τις κατηγορίες των παραπάνω δικαιούχων, στα ποσά που ειδικότερα αναφέρει στην υπό κρίση αγωγή. Με βάση το ιστορικό αυτό, η ενάγουσα ζητά, κατ' εκτίμηση του δικογράφου: 1) Να καθορισθεί το ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής, για τους υλικούς φορείς ήχου, που χρησιμοποίησε η εναγομένη, μεταδίδοντας ελληνικό και αλλοδαπό μουσικό ρεπερτόριο, στο επίδικο κατάστημά της, σε καθημερινή βάση τα έτη 2009, 2010, 2011, 2012, 2013 και 2014, τα οποία ανέρχονται ετησίως σε 4.200,00 ευρώ και επομένως, η οφειλόμενη ενιαία και εύλογη αμοιβή για τα συγγενικά δικαιώματα της αιτούσας για τα ανωτέρω έτη ανέρχεται συνολικά στο ποσό των (4.200,00 ευρώ X 6 έτη) 25.200,00 ευρώ πλέον νομίμου ΦΠΑ, 2) Να υποχρεωθεί η εναγομένη να της καταβάλει το ως άνω ποσό των 25.200,00 ευρώ πλέον του αναλογούντος Φ.Π.Α. 3) Να υποχρεωθεί η εναγομένη να της προσκομίσει καταλόγους, με τους τίτλους του μουσικού ρεπερτορίου που χρησιμοποίησε την επίδικη χρονική περίοδο, προκειμένου να προβεί η ενάγουσα στη διανομή των αμοιβών στους δικαιούχους 3) Να κηρυχθεί η απόφαση προσωρινώς εκτελεστή και τέλος να καταδικαστεί η εναγομένη στη δικαστική της δαπάνη.

Με αυτό το περιεχόμενο και αιτήματα, η κρινόμενη αγωγή, αρμοδίως εισάγεται προς συζήτηση, ενώπιον του Δικαστηρίου αυτού, το οποίο είναι καθ' ύλην και κατά τόπον αρμόδιο, προς εκδίκασή της, κατά την τακτική διαδικασία (άρθρο 49 § 1 εδ. γ' και 56 § 2 του Ν.2121/1993) και είναι επαρκώς ορισμένη, περιέχουσα όλα τα αναγκαία για την πληρότητα του δικογράφου της στοιχεία και νόμιμη, ως ερειδόμενη στις διατάξεις των άρθρων 1, 2, 3, 46, 47, 49, 54 - 58 του Ν. 2121/1993, 2, 3, 4, 5, 7, 12 του ν. 2054/1992, 176, 907 και 908 ΚΠολΔ. Επομένως, η αγωγή, πρέπει να ερευνηθεί περαιτέρω κατά την ουσιαστική της βασιμότητα.

6^ο φύλλο της υπ' αριθμόν. 24.7/2016 αποφάσεως του Μονομελούς Πρωτοδικείου Ηλείας
(τακτική διαδικασία)

Κατά της υπό κρίση αγωγής, δεν υπάρχει ένσταση που να εξετάζεται αυτεπαγγέλτως, ενώ και για τα γεγονότα που αναφέρονται στο δικόγραφο της επιτρέπεται ομολογία. Ενόψει τούτων, λόγω της ερημοδικίας της εναγομένης, θεωρούνται ομολογημένοι οι περιεχόμενοι στην υπό κρίση αγωγή, πραγματικοί ισχυρισμοί της ενάγουσας (βλ. άρθρο 271 παρ. 3 του ΚΠολΔ, όπως αντικαταστάθηκε με το άρθρο 29 του Ν. 3994/2011). Επομένως, πρέπει η υπό κρίση αγωγή, να γίνει δεκτή ως βάσιμη και κατ' ουσίαν και να καθορισθεί το ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής της ενάγουσας για τα έτη 2009, 2010, 2011, 2012, 2013, 2014 στο συνολικό ποσό των είκοσι πέντε χιλιάδων διακοσίων (25.200,00) ευρώ, πλέον του εκάστοτε Φ.Π.Α., να υποχρεωθεί η εναγομένη να καταβάλει στην ενάγουσα, το ποσό των είκοσι πέντε χιλιάδων διακοσίων (25.200,00) ευρώ, πλέον του εκάστοτε Φ.Π.Α. και να παραδώσει στην ενάγουσα καταλόγους, με όλους τους τίτλους του μουσικού ρεπερτορίου που χρησιμοποίησε κατά τα άνω έτη. Περαιτέρω, το αίτημα για κήρυξη της απόφασης προσωρινά εκτελεστής πρέπει να γίνει εν μέρει δεκτό, γιατί κατά την κρίση του Δικαστηρίου η καθυστέρηση στην εκτέλεση της απόφασης μπορεί να προκαλέσει σημαντική ζημία στην ενάγουσα. Τέλος, τα δικαστικά έξοδα της ενάγουσας πρέπει να επιβληθούν εις βάρος της εναγομένης, λόγω της ήττας της, όπως ορίζεται ειδικότερα στο διατακτικό (άρθρο 176, 184, 191 § 2 ΚΠολΔ). Τέλος, λόγω της ερημοδικίας της εναγομένης, πρέπει να ορισθεί για την περίπτωση άσκησης από αυτήν ανακοπής ερημοδικίας, κατά της παρούσας το νόμιμο παράβολο (άρθρα 501, 502 § 1 και 505 § 2 του ΚΠολΔ), όπως επίσης ορίζεται ειδικότερα στο διατακτικό.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΟΝΤΑΣ ερήμην της εναγομένης.

ΟΡΙΖΕΙ το παράβολο ανακοπής ερημοδικίας, στο ποσό των διακοσίων (200) Ευρώ.

ΔΕΧΕΤΑΙ την αγωγή.

ΚΑΘΟΡΙΖΕΙ το ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής, για τους υλικούς φορείς ήχου που χρησιμοποίησε η εναγομένη, μεταδίδοντας ελληνικό και αλλοδαπό μουσικό ρεπερτόριο σε δημόσια εκτέλεση, στο επίδικο κατάστημά της, το οποίο βρίσκεται στον
για τα επίδικα έτη 2009,
2010, 2011, 2012, 2013 και 2014, στο συνολικό ποσό των είκοσι πέντε χιλιάδων διακοσίων (25.200,00) ευρώ, πλέον του αναλογούντος Φ.Π.Α.

